

Arrest

nr. 127 321 van 23 juli 2014
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op respectievelijk 14 april 2014 en 15 april 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van respectievelijk 15 mei 2014 en 13 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de verzoeken tot horen van 26 mei 2014.

Gelet op de beschikkingen van 23 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat O. TODTS die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Samenvoeging van de beroepen

De Raad stelt vast dat tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen inzake voornoemde Djulijan AVDULAHİ en zijn zoon Shaban AVDULAHİ, beroep werd aangetekend bij verzoekschriften van respectievelijk 14 april 2014 en 15 april 2014, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder de dossiernummers RvV 150 831 en RvV 150 847. Gelet op de samenhang tussen de dossiers en met het oog op een goede rechtsbedeling worden deze beroepen samengevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

Inzake eerste verzoekende partij A.D.:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) de veroordeling van verzoeker, voor zover er enig geloof kan gehecht worden, getuigt van een normale rechtsgang, (ii) corruptie in de Servische gezondheidszorg alle Servische burgers treffen en dan ook onvoldoende zwaarwichtig zijn om gezien te worden als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (iii) mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context, voor zover er enig geloof kan gehecht worden aan de discriminatoire behandeling van zijn kinderen, in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, (iv) in geval van eventuele veiligheidsproblemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, (v) de beledigende opmerkingen aan het adres van zijn echtgenote onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgeschakeld te worden met een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en (vi) medische problemen en de psychische problemen van zijn echtgenote die zouden voortvloeien uit haar verkrachting die in België plaatsvond, voor zover geloofwaardig, niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Vaste Beroepscommissie, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

In de mate verzoeker verwijst naar de zware situatie voor Roma in Servië, merkt de Raad op dat dergelijke verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.”

Inzake tweede verzoekende partij A.S.:

“Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich voor zijn asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door zijn vader A.D. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Inzake zijn vader (A.R. 150.831) werd als volgt beschikt:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) de veroordeling van verzoeker, voor zover er enig geloof kan gehecht worden, getuigt van een normale rechtsgang, (ii) corruptie in de Servische

gezondheidszorg alle Servische burgers treffen en dan ook onvoldoende zwaarwichtig zijn om gezien te worden als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (iii) mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context, voor zover er enig geloof kan gehecht worden aan de discriminatoire behandeling van zijn kinderen, in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, (iv) in geval van eventuele veiligheidsproblemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, (v) de beledigende opmerkingen aan het adres van zijn echtgenote onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgeschakeld te worden met een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en (vi) medische problemen en de psychische problemen van zijn echtgenote die zouden voortvloeien uit haar verkrachting die in België plaatsvond, voor zover geloofwaardig, niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Vaste Beroepscommissie, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

In de mate verzoeker verwijst naar de zware situatie voor Roma in Servië, merkt de Raad op dat dergelijke verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

Bijgevolg lijkt verzoeker evenmin in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijk zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikkingen opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikkingen van 13 en 15 mei 2014, leggen de verzoekende partijen een aanvullende nota neer over de situatie van Roma in Servië waaruit blijkt dat zij het nog altijd moeilijk hebben om een job te vinden en Roma ook gepest worden op school, en preciseren zij dat het nieuwe element in de aanvullende nota een rapport is van OSAR.

1.4.1. Artikel 39/76, §1, lid 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“(…) De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft.(…)”*.

Derhalve is een aanvullende nota conform artikel 39/76 van de vreemdelingenwet enkel bedoeld om nieuwe elementen aan te brengen, en niet om het oorspronkelijk verzoekschrift te herhalen, aan te vullen of te verbeteren. *In casu* betreft, zo wordt vastgesteld en zo geven de verzoekende partijen zelf expliciet aan, het nieuwe element in de door de verzoekende partijen ter zitting neergelegde aanvullende nota een rapport van 4 oktober 2012 van OSAR (Organisation Suisse d'aide aux Réfugiés), getiteld *“Accès des membres de l'ethnie rom aux services de santé et à l' aide sociale en Serbie - Expertise de l' analyse-pays de l' OSAR”*.

1.4.2. De Raad stelt vast dat het rapport van OSAR, dat van 4 oktober 2012 dateert en minder actueel en gedetailleerd is dan de als bijlage in het administratief dossier opgenomen “COI Focus Servië Situatie van de Roma” van 25 september 2013, op generlei wijze afbreuk doet of in strijd is met, doch integendeel aansluit bij de vaststellingen in de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt - waaronder o.a. voornoemde COI Focus - en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd. Uit het rapport blijkt immers, net zoals uit de informatie vervat in het administratief dossier, dat corruptie in de Servische gezondheidszorg een wijdverspreid fenomeen is. Het treft alle Servische burgers, los van hun etnie. Zo bijvoorbeeld, zo blijkt uit een studie van de Wereldgezondheidsorganisatie van 2010 waarvan gewag wordt gemaakt in het rapport van OSAR, moest *anno* 2010 ongeveer 59% van de patiënten in Servië extra betalen om medische diensten en prestaties (waarop ze normaal zonder extra vergoeding recht op hadden) verstrekt te krijgen. Uit het rapport van OSAR blijkt eveneens dat, ondanks en vergeefs de vele inspanningen op o.a. wetgevend vlak van de Servische autoriteiten, Roma in Servië naast problemen in de gezondheidszorg nog vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van huisvesting, zoals ook blijkt uit de informatie opgenomen in het administratief dossier, waarin tevens melding wordt gemaakt van problemen en achterstelling op het vlak van o.a. onderwijs en arbeid. Deze situatie is, zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal welke door het rapport van OSAR dat zich over dit punt niet uitspreekt niet wordt weerlegd, het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan ten aanzien van Roma. Zo spelen blijkens de informatie van de commissaris-generaal de algemene economische malaise in Servië en culturele tradities, waardoor Roma-kinderen bijvoorbeeld al vroeg van school worden gehaald, evenzeer een rol. De Servische overheid beperkt zich blijkens voormelde informatie niet louter tot het tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling. Mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context kunnen, zo oordeelde ook de commissaris-generaal terecht, aldus niet beschouwd worden als een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

De Raad wijst er ook op dat een algemene verwijzing naar (informatie omtrent) de situatie van Roma niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hier in gebreke. Bovendien wijst de Raad er op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. De verzoekende partijen tonen dit niet *in concreto* aan. De algemene situatie in Servië voor Roma is niet van die aard om te besluiten dat elke Roma een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet met andere woorden steeds *in concreto*, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke.

Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt voorts dat de overheidsinstellingen in Servië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. De door de verzoekende partijen aangebrachte informatie van OSAR bevat geen elementen en verzoekende partijen brengen geen valabele argumenten bij die de in het administratief vervatte informatie in een ander daglicht stellen.

De verzoekende partijen tonen aldus aan de hand van het rapport van OSAR niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal, die het bestaan van discriminatie op zich niet ontkent, zich gesteund heeft, onjuist zou zijn of dat ze ermee strijdig is en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade.

Het loutere feit Roma te zijn in Servië en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van in de de informatie gevoegd bij de aanvullende nota voorgehouden algemene rechten is op zich onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een toekenning van de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

1.4.3. In de mate de verzoekende partijen in hun ter terechtzitting aangebrachte aanvullende nota hun verzoekschrift vervolledigen/aanvullen met "aanvullende opmerkingen", omtrent o.a. de veroordeling van eerste verzoekende partij voor het slaan van een Servisch staatsburger, dienen deze conform artikel 39/76, §2 van de vreemdelingenwet uit de debatten te worden geweerd. Deze inlichtingen betreffen immers geen nieuwe elementen in de zin van voormelde bepaling, doch elementen die reeds aan bod kwamen in het verzoekschrift.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikkingen aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X/IV en X/IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS